27/03/2020

Το ψυχικό κενό της απομόνωσης που μόνοι μας επιλέξαμε

/ Γνώμες

Γράφει για το Πρακτορείο “Ορθοδοξία” ο Χρήστος Α. Αποστολίδης, Δικηγόρος Παρ’ Αρείω Πάγω, Υπ. Διδάκτωρ Νομικής Σχολής ΑΠΘ

Ασφαλώς η θαυμαστή εξέλιξη της τεχνολογίας βελτίωσε αφάνταστα την καθημερινότητα των ανθρώπων και αναμφίβολα συνέβαλε καθοριστικά στην πρόοδο των κοινωνιών σε οικονομικό, πολιτιστικό, εμπορικό, επιστημονικό, ψυχαγωγικό επίπεδο. Οι αποστάσεις εκμηδενίστηκαν, οι επικοινωνίες διευκολύνθηκαν, η πρόσβαση στη γνώση είναι πλέον ευχερής στον οποιονδήποτε από μία οθόνη και η είδηση διαδίδεται αστραπιαία σε πραγματικό χρόνο. Όλος ο πλανήτης τελεί σε μια διαρκή ασύρματη σύνδεση.

Η σταδιακά αυξανόμενη επιδραστικότητα των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, οι ποικίλες και αδιανόητα πρωτότυπες ευκολίες που παρέχουν, διαδραματίζουν σημαίνοντα ρόλο στον περιορισμό της διά ζώσης επικοινωνίας, η οποία δεν διακρίνεται για την ταχύτητα και αμεσότητα που απαιτεί ο σύγχρονος πιεστικά απαιτητικός τρόπος ζωής. Ολοένα και περισσότερο πλέον οι συνομιλίες – απόψεις – προτάσεις διατυπώνονται γραπτά με τη χρήση μέσων που εκ των πραγμάτων

εκμηδενίζουν την ανάγκη για προφορική επικοινωνία, στερούν τη ζεστασιά της διαπροσωπικής επαφής, εξαφανίζουν την έκφραση συναισθημάτων και αποκλείουν μια ζεστή χειραψία ή μια θερμή αγκαλιά, παράμετροι τόσο χρήσιμοι και ενίοτε σημαντικά ουσιώδεις για το προσδοκώμενο αποτέλεσμα.

Ο φόβος που επέβαλε η αναγκαστική απομόνωση της πανδημίας, η ανάγκη προφύλαξης από έναν αόρατο, όμως δυνητικά πανταχού παρόντα εχθρό, η απαγόρευση συναθροίσεων και η τήρηση αποστάσεων ασφαλείας μεταξύ μας δημιούργησε καινούρια, πρωτόγνωρα δεδομένα.

Ο ύπουλος ιός που μπορεί να ενυπάρχει στον οποιονδήποτε χωρίς όμως να εκδηλωθούν εξωτερικά συμπτώματα, καθιστά αυτομάτως ύποπτο τον καθένα. Η εμπιστοσύνη χάθηκε και έδωσε τη θέση της σε ένα αδιόρατο αίσθημα ανασφάλειας μπροστά στο άγνωστο, οδηγώντας σε, προσωρινά υποχρεωτική, όμως μελλοντικά πιθανόν εκουσίως επιλεγόμενη, αυτοαπομόνωση σημαντικό αριθμό συνανθρώπων μας. Η μοναξιά συνεπώς θα αναχθεί σταδιακά σε τρόπο ζωής. Οι φίλοι, οι παρέες, οι συνεργάτες, οι συμμαθητές θα υπάρχουν μόνο μέσω βιντεοκλήσης. Η εξ αποστάσεως εργασία και εκπαίδευση θα παγιωθούν, οι αγορές και οι πληρωμές, η διασκέδαση, η ψυχαγωγία, η γυμναστική και τα θρησκευτικά καθήκοντα θα λαμβάνουν χώρα αποκλειστικά με ηλεκτρονικό τρόπο και άρα θα περιοριστούν οι λόγοι και οι αφορμές εξόδου από τους 4 τοίχους της κατοικίας.

Πόσο αλήθεια είμαστε διατεθειμένοι να ζήσουμε σε μια προστατευτική γυάλα ακόμη και όταν τελειώσει η σημερινή περιπέτεια ; Από ποιον εν τέλει θα μας προστατέψει η μάσκα και το αντισηπτικό ; Πιθανότατα από το δημιουργηθέν ψυχικό κενό της απομόνωσης που μόνοι μας επιλέξαμε!